

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: Ing. L. V.,** nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí,** se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 128 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2014, č. j. MPSV-UM/16401/14/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/2178/2014/4S-ÚSK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 11. 2014, č. j. MPSV-UM/16401/14/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/2178/2014/4S-ÚSK, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 7. 10. 2014, č. j. 327116/14/UL, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 11. 2014, č. j. MPSV-UM/16401/14/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/2178/2014/4S-ÚSK, jímž bylo zamítnuto její odvolání vůči rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 7. 10. 2014, č. j. 327116/14/UL, (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým byla žalobkyni uložena povinnost vrátit do dne 31. 12. 2014 přeplatek na dávce státní sociální podpory -

rodičovský příspěvek ve výši 34.200,-Kč, a to pro údajné zjištění, že F. P., nar. „X“, jakožto dítě zakládající nárok na dávku, v období od ledna 2012 do června 2012 a dále od září 2012 do listopadu 2012 navštěvoval Mateřskou školu Stříbrníky v Ústí nad Labem v rozsahu, který není z hlediska nároku na dávku státní sociální podpory - rodičovský příspěvek přípustný. Žalobkyně současně požadovala, aby žalovanému byla uložena povinnost uhradit jí náklady řízení.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nesprávné. Žalovaný sice tvrdí, že k vydání tohoto rozhodnutí došlo na základě zjištění z kontroly v mateřské škole dle prokazatelných dokladů k docházce, z nichž údajně vyplývá, že žalobkyně svého syna do mateřské školy umisťovala na celý den, a nikoliv jen na 5 dní v měsíci či na 4 hodiny denně, ovšem mateřskou školou vedená docházka dětí byla vedena nedokonale, neboť z ní toliko vyplývá, zda její syn byl, či nebyl v daný den ve škole, a nikoliv i to, zda v ní byl po celý den nebo jen 4 hodiny, jak umožňoval zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní soc. podpoře“). Ze strany žalovaného pak současně nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že v danou dobu byl novelizován zákon o státní soc. podpoře, kdy se nově docházka do předškolního zařízení od dvou let věku dítěte již nesleduje a předchozí stanovené podmínky o sledované docházce dětí již neplatí. Žalobkyně přitom v rámci odvolacího řízení žádala, aby byl proveden M. P., výslech učitelky, která měla syna na starosti a která současně učinila čestné prohlášení ze dne 16. 6. 2014, jež žalobkyně přiložila k žalobě, o tom, že syn žalobkyně navštěvoval mateřskou školu v období od 1. 1. 2012 do 31. 1. 2013 pouze na 4 hodiny denně, avšak žalovaný výslech této osoby odmítl provést s odůvodněním, že by tento výslech věc neobjasnil. Namísto toho byla vyslechnuta jen ředitelka mateřské školy, která syna žalobkyně neměla na starosti a nemohla tak potvrdit ani vyvrátit, zda on docházel do mateřské školy jen na 4 hodiny denně, a vedle toho se opět jako v řízení před správním orgánem I. stupně vycházelo z nedokonale vedené docházky dětí do mateřské školy. Žalobkyně rovněž podotkla, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno poté, co již jednou bylo z jeho strany uloženo správnímu orgánu I. stupně, a to rozhodnutím ze dne 10. 7. 2014, věci se dále zabývat. Dále žalobkyně podotkla, že žalovaný nejenže vydal žalobou napadené rozhodnutí, nýbrž dne 20. 11. 2014 bylo na ni ze strany žalovaného podáno i trestní oznámení pro zneužití dávek státní sociální podpory.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že žalobkyně pobírala rodičovský příspěvek na syna, kdy bylo rozhodnuto o jeho poskytování do 4 let věku dítěte, na základě její žádosti podané dne 29. 12. 2008, přičemž rodičovský příspěvek byl přiznán a vyplácen i od ledna 2012 podle právní úpravy platné do 31. 12. 2011, takže žalobkyně neměla možnost čerpat rodičovský příspěvek bez omezení docházky dítěte do předškolního zařízení. Na základě kontroly provedené v mateřské škole bylo zjištěno, že syn žalobkyně, který již v dané době dosáhl 3 let věku, navštívil mateřskou školu v období od ledna 2012 do června 2012 a dále od září 2012 do listopadu 2012 v nepřípustném rozsahu, když jeho docházka v lednu 2012 byla 13x celý den, v únoru 2012 byla 15x celý den, v březnu 2012 byla 13x celý den, v dubnu 2012 byla 12x celý den, v květnu 2012 byla 14x celý den, v červnu 2012 byla 11x celý den, v září 2012 byla 14x celý den, v říjnu 2012 byla 17x celý den a v listopadu 2012 byla 18x celý den, ačkoliv pro splnění podmínek nároku na rodičovský příspěvek mohl syn žalobkyně navštěvovat

mateřskou školu v kalendářním měsíci v rozsahu nepřesahujícím 4 hodiny denně nebo nejvýše 5 kalendářních dnů.

Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se věcí v dalším řízení opětovně zabýval a doplnil řízení také o vyjádření ředitelky mateřské školy k docházce syna žalobkyně do mateřské školy, když žalobkyně dokládala vyjádření učitelky mateřské školy o tom, že syn žalobkyně navštěvoval mateřskou školu jen 4 hodiny denně, které bylo v rozporu s podklady vedených mateřskou školou k evidenci docházky dětí do jejího zařízení (měsíční přehledy denní docházky dětí, pomocná denní docházka dětí). Ředitelka mateřské školy přitom svým vyjádřením ze dne 19. 8. 2014 potvrdila původní zjištění správního orgánu I. stupně o tom, že u syna žalobkyně nebyla evidována od září 2010 do listopadu 2012 omezená docházka do mateřské školy na 4 hodiny denně. Jednalo se tedy o docházku neomezenou, celodenní, kterou syn žalobkyně mohl realizovat jen 5 dnů v kalendářním měsíci bez ohledu na délku tohoto pobytu. K tomu žalovaný doplnil, že do prosince 2011 syn žalobkyně nepřekročil pětidenní docházku do mateřské školy, přičemž ředitelka mateřské školy ve svém vyjádření uvedla, že běžně u dětí, které mají na žádost rodičů omezenou čtyřhodinovou docházku, je docházka těchto dětí evidována odděleně v tomto rozsahu. V případě syna žalobkyně se nejednalo o omezenou čtyřhodinovou docházku, a proto ta takto nebyla vedena. Návštěvou dítěte v předškolním zařízení v kalendářním dnu se přitom rozumí každý den, kdy dítě v tomto zařízení pobývá bez ohledu na délku tohoto pobytu, tj. vždy se považuje za den návštěvy v zařízení. Žalovaný proto trvá na tom, že správní orgán I. stupně nepostupoval v rozporu se zákonem, pokud uložil žalobkyni vrátit rodičovský příspěvek za rozhodné období jakožto přeplatek, protože nebyly splněny podmínky pro jeho nárok ze strany žalobkyně, a proto i žalovaný ničím nepochybil, pokud vydal žalobou napadené rozhodnutí.

K námitce neprovedení výslechu učitelky mateřské školy žalovaný uvedl, že má za to, že její výslech by věc neobjasnil, a to i s ohledem na velký časový odstup, kdy jde o prokázání konkrétní denní docházky dítěte téměř před třemi lety, přičemž v těchto případech je nutno vycházet z prokazatelných podkladů. Tvzení učitelky mateřské školy nebylo doloženo ani prokázáno, neboť na základě prvotního odvolání žalobkyně bylo doplněno vyjádření ředitelky mateřské školy. Také v daném případě nebyla evidována docházka na 4 hodiny denně, jak tomu bylo běžně u dětí, které měly řádně tuto docházku vedenou. Pokud učitelka mateřské školy tvrdí, že návštěva syna žalobkyně byla výhradně na 4 hodiny denně, pak je otázkou, proč tato učitelka neinformovala žalobkyni o tom, že její syn má být veden v evidenci s docházkou na 4 hodiny denně, jako tomu je u ostatních dětí s omezenou docházkou, a namísto toho evidovala u syna žalobkyně docházku bez omezení na celý den.

Závěrem žalovaný podotkl, že nemá informaci o tom, že by na žalobkyni podával trestní oznámení. Tento podnět podává úřad práce v případech, kdy došlo ke škodě přesahující 5.000,-Kč.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že trvá na tom, že její syn navštěvoval mateřskou školu v rozhodném období v rozsahu, který umožňoval zákon, tj. v rozsahu 4 hodiny denně. K prokázání tohoto tvrzení přitom žalobkyně opakovaně požadovala vyslechnutí učitelek mateřské školy, které měly jejího syna na starosti, což ovšem žalovaná strana neakceptovala oproti Policii ČR. Policejní vyšetřování přitom bylo ukončeno usnesením ze dne 26. 1. 2015, které žalobkyně současně připojila k replice a jímž byla věc odložena, kdy Policie ČR svým šetřením zjistila, že její syn navštěvoval mateřskou školu v přípustném rozsahu z hlediska nároku na předmětnou sociální dávku.

K výzvě soudu ze dne 26. 3. 2015, aby žalovaný případně sdělil, zda nevyužije postupu dle ust. 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s ohledem na usnesení Policie ČR ze dne 26. 1. 2015, žalovaný v podání ze dne 7. 4. 2015 soudu sdělil, že tento postup nehodlá využít, když má za to, že žalobou napadené rozhodnutí vychází z dostatečných podkladů. Žalovaný se věci zabýval dvakrát právě proto, aby zjistil všechny skutečnosti, o nichž nelze pochybovat, přičemž bylo rozhodováno především na základě písemných materiálů, ze kterých byla zřejmá docházka syna žalobkyně do mateřské školy.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po zhodnocení skutkového a právního stavu z hlediska uplatněných žalobních námitek shledal soud žalobu důvodnou.

V předmětné věci žalovaná strana vystavěla své rozhodnutí o povinnosti žalobkyně vrátit vyplacený rodičovský příspěvek na nezl. syna F. P., nar. „X“, za období od ledna 2012 do června 2012 a dále od září 2012 do listopadu 2012 v celkové výši 34.200,-Kč, a to jakožto přeplatek na dotyčné dávce státní sociální podpory, když syn žalobkyně navštěvoval v uvedeném období Mateřskou školu Stříbrníky v Ústí nad Labem, a to v rozsahu, který nebyl z hlediska nároku na dávku přípustný, a tato skutečnost nebyla žalobkyní žalované straně oznámena v zákonem stanovené lhůtě.

V daném případě žalobkyně nerozporovala, že pobírala rodičovský příspěvek na svého syna, jenž v rozhodném období dosáhl již 3 let věku a kdy bylo rozhodnuto o poskytování rodičovského příspěvku až do jeho 4 let věku, podle právní úpravy obsažené zákoně o státní soc. podpoře platné do 31. 12. 2011. Žalobkyně rovněž nijak nerozporovala, že by její syn pravidelně a v podstatě každodenně nenavštěvoval v uvedeném období dotyčnou mateřskou školu, a to v lednu 2012 celkem 13x, v únoru 2012 celkem 15x, v březnu 2012 celkem 13x, v dubnu 2012 celkem 12x, v květnu 2012 celkem 14x, v červnu 2012 celkem 11x, v září 2012 celkem 14x, v říjnu 2012 celkem 17x a v listopadu 2012 celkem 18x. Žalobkyně a žalovaná strana se v souzené věci „toliko“ neshodly na tom, zda syn žalobkyně navštěvoval pravidelně a v podstatě každodenně v uvedeném období dotyčnou mateřskou školu jen na omezenou dobu maximálně na 4 hodiny denně, jak tvrdila žalobkyně a kdy by jí svědčil nárok na

rodičovský příspěvek, či na časově neomezenou denní dobu, jak tvrdila žalovaná strana a kdy by žalobkyni nesvědčil nárok na rodičovský příspěvek.

V ust. § 30b odst. 2 písm. a) zákona o státní soc. podpoře je zakotveno, že rodičovský příspěvek náleží, jestliže dítě, které nedosáhlo 3 let věku, navštěvuje jesle, mateřskou školu nebo jiné obdobné zařízení pro děti nejvýše 5 kalendářních dnů v kalendářním měsíci, není-li dále stanoveno jinak; přičemž návštěvou dítěte v jeslích, mateřské škole nebo v obdobném zařízení pro děti v kalendářním dnu se rozumí každý den, kdy dítě v jeslích nebo jiném uvedeném zařízení pro děti pobývá, bez ohledu na délku tohoto pobytu. A v ust. § 30b odst. 2 písm. b) téhož zákona je stanoveno, že dítě, které dosáhlo 3 let věku, navštěvuje v tomtéž kalendářním měsíci mateřskou školu nebo jiné obdobné zařízení pro děti předškolního věku v rozsahu nepřevyšujícím 4 hodiny denně nebo nejvýše 5 kalendářních dnů; pro návštěvu dítěte v mateřské škole nebo jiném obdobném zařízení pro děti předškolního věku v rozsahu 5 kalendářních dnů platí písmeno a) část věty za středníkem obdobně.

Žalovaná strana svůj názor o tom, že syn žalobkyně navštěvoval pravidelně a v podstatě každodenně v uvedeném období dotyčnou mateřskou školu bez časově omezené denní doby, čímž mělo dojít ke změně poměrů, kterou ve smyslu ust. § 61 odst. 1 zákona o státní soc. podpoře žalobkyně měla povinnost nahlásit správnímu orgánu I. stupně do 8 dnů, opřela výlučně o listinné důkazy. Tyto listinné důkazy byly jednak v podobě podkladů vedených mateřskou školou k evidenci docházky dětí do jejího zařízení (měsíční přehledy denní docházky dětí, pomocná denní docházka dětí) a jednak v podobě písemného vyjádření ze dne 19. 8. 2014 Mgr. A. V., ředitelky dotyčné mateřské školy.

Z podkladů vedených mateřskou školou k evidenci docházky dětí do jejího zařízení (měsíční přehledy denní docházky dětí, pomocná denní docházka dětí) totiž nevyplývala 4 hodinová denní docházka syna žalobkyně do mateřské školy v rozhodném období, třebaže mateřská škola běžně evidovala i docházku dětí s časově omezenou denní dobou pobytu v trvání 4 hodin denně. Správní orgán I. stupně v rámci kontroly docházky dětí v dotyčné mateřské škole zjistil, že evidence docházky dětí s časově omezenou denní dobou pobytu v trvání 4 hodin denně byla vedena pouze o těch dětech, jejichž rodiče nahlásily mateřské škole, že jejich děti budou docházet jen na 4 hodiny denně. Současně správní orgán I. stupně zjistil, že syn žalobkyně v předchozím období, tj. od září 2011 do prosince 2011, nepřekročil zákonem stanovenou maximální docházku 5 kalendářních dnů v měsíci tak, aby byl zachován nárok na rodičovský příspěvek. Těmto podkladům vedeným mateřskou školou pak koresponduje písemné vyjádření ze dne 19. 8. 2014 ředitelky dotyčné mateřské školy, která v něm uvedla, že syn žalobkyně v předchozím období, tj. od září 2011 do prosince 2011, nepřekročil zákonem stanovenou maximální docházku 5 kalendářních dnů v měsíci, a dále že rodiče tohoto dítěte nenahlásili v rozhodném období mateřské škole jeho omezenou docházku v rozpětí 4 hodiny denně, a proto o jeho docházce nebyla vedena oddělená evidence docházky, jako tomu bylo u dětí s omezenou docházkou z důvodu pobírání rodičovského příspěvku, kterou rodiče mateřské škole předem nahlásili. Zároveň ředitelka dotyčné mateřské školy v písemném vyjádření mj. uvedla, že do mateřské školy dochází celkem 140 dětí, přičemž syn žalobkyně nedocházel do oddělení, v němž byla třídní učitelkou, a proto nemůže osobním svědectvím doložit jeho 4 hodinovou denní docházku či se opřít o individuální evidenci docházky dětí s omezenou docházkou, kterou rodiče mateřské škole nahlásili. Závěrem ředitelka mateřské školy podotkla, že obě někdejší třídní učitelky syna žalobkyně, a to I. S. a M. P., jsou stále zaměstnány v dotyčné mateřské škole.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že žalobkyně ve správním řízení kategoricky popírala, že by její syn mateřskou školu někdy navštěvoval v nepřipustně vyšším rozsahu z hlediska nároku na rodičovský příspěvek, když žalobkyně si důsledně tuto skutečnost hlídala, aby nepřišla o nárok na rodičovský příspěvek. Ve správním řízení žalobkyně taktéž setrvale uváděla, že omezená denní docházka do mateřské školy jejího syna byla v předchozím období, tj. od září 2011 do prosince 2011, nejprve v podobě docházky 5 kalendářních dnů v měsíci, a protože syn žalobkyně si špatně zvykal na tento režim, tak po dovršení jeho 3 let věku, což nastalo v prosinci 2011, byla počínaje lednem 2012 zvolena varianta omezené docházky v podobě 4 hodinové denní docházky. V průběhu správního řízení zároveň žalobkyně otevřeně přiznávala, že nevěděla, že je nutné nahlásit předem mateřské škole omezenou docházku jejího syna v podobě 4 hodinové denní docházky z důvodu pobírání rodičovského příspěvku tak, aby jeho docházka byla vedena v rámci samostatné evidence dětí s omezenou docházkou a nikoliv v rámci evidence dětí s celodenní docházkou. Na podporu svého tvrzení o tom, že její syn navštěvoval mateřskou školu v rozhodném období v rozsahu, který umožňoval zákon, tj. v rozsahu 4 hodiny denně, žalobkyně v rámci odvolacích správních řízení, když prvotní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným rozhodnutím ze dne 10. 7. 2014 zrušeno a bylo uloženo prvostupňovému orgánu se věci dále zabývat, předkládala čestné prohlášení ze dne 16. 6. 2014, M. P., někdejší třídní učitelky jejího syna, kdy současně navrhovala případný výslech této třídní učitelky. Žalovaný však důkazní prostředek v podobě čestného prohlášení nevyhodnotil jako průkazný s ohledem na výše předestřené listinné podklady vedených mateřskou školou k evidenci docházky dětí do jejího zařízení a písemné vyjádření ze dne 19. 8. 2014 ředitelky dotyčné mateřské školy. K dokazování výslechem někdejší třídní učitelky žalovaný rovněž nepřikročil s odůvodněním, že její výslech by věc neobjasnil, a to i vzhledem k velkému časovému odstupu, když se jedná o prokázání konkrétní denní docházky syna žalobkyně před téměř 3 lety.

Z dikce ust. § 30b odst. 2 písm. a), písm. b) zákona o státní soc. podpoře vyplývá, že nárok na rodičovský příspěvek je vázán na výlučně a jen na faktický pobyt dítěte v předškolním zařízení v rámci maximálně vymezeného časového rozsahu a nikoliv na evidenční pobyt daného dítěte v dotyčném předškolním zařízení. Žalovaná strana přitom své rozhodnutí vystavěla nikoliv na faktickém pobytu syna žalobkyně v mateřské škole, nýbrž na jeho evidenčním pobytu. Za daného skutkového stavu a relevantní právní úpravy v podobě ust. § 30b odst. 2 písm. a), písm. b) a ust. § 61 odst. 1 zákona o státní soc. podpoře s ohledem na procesní obranu žalobkyně, kterou konzistentně uplatňovala po celou dobu správního řízení, a žalobkyní předložené čestné prohlášení ze dne 16. 6. 2014, M. P., někdejší třídní učitelky jejího syna, a návrh na případné provedení výslechu této učitelky, bylo přitom dle názoru soudu nezbytné za účelem prověření faktického pobytu syna žalobkyně v rozhodném období v mateřské škole z hlediska jeho denní docházky brát v potaz jednak čestné prohlášení ze dne 16. 6. 2014 a také přikročit ke svědeckému výslechu M. P., někdejší třídní učitelky syna žalobkyně. Žalovaná strana však namísto toho bez dalšího vycházela z písemné evidence docházky dětí vedené mateřskou školou a tomu doprovodného písemného vyjádření ze dne 19. 8. 2014 ředitelky dotyčné mateřské školy. Z těchto důkazních prostředků ovšem nelze učinit bez dalšího bezpečný závěr o faktickém pobytu syna žalobkyně v mateřské škole v rozhodném období ve větším rozsahu než 4 hodin denně. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalovaný pochybil, pokud předem v žalobou napadeném rozhodnutí dovozoval, že výslech někdejší třídní učitelky syna žalobce by věc stejně neobjasnil, a to i vzhledem k velkému časovému odstupu, když se jedná o prokázání konkrétní denní docházky syna žalobkyně před

téměř 3 lety. Tento apriorní odsudek svědecké výpovědi považuje soud za nepřipustný, neboť žalovaný nemůže s jistotou předjímat, jaké konkrétní skutečnosti si svědek v rámci výpovědi vybaví a svědecky vypoví. Setrvalá každodenní docházka dítěte v mateřské škole po omezenou dobu v rozsahu jen 4 hodin denně (zde od 8.00 hod. do 12. hod.) je přitom dle názoru soudu specifická záležitost, kterou by třídní pedagog mohl trvaleji mít v paměti. V daném případě přitom nelze odhlédnout od toho, že někdejší třídní učitelka syna žalobkyně v čestném prohlášení ze dne 16. 6. 2014 výslovně potvrzovala omezenou docházku syna žalobkyně v rozhodném období v rozsahu jen 4 hodin denně. Soud se proto pozastavuje nad tím, proč nebylo přikročeno ke svědeckému výsledku M. P., někdejší třídní učitelky syna žalobkyně, když by to mohlo přispět k většímu ozřejnění relevantního skutkového stavu věci.

Za dané situace tak žalovaná strana učinila závěr o tom, že u žalobkyně nastala změna skutečností rozhodných pro nárok na rodičovský příspěvek – v podobě překročení časového limitu denní docházky jejího syna do mateřské školy v rozhodném období, aniž by tento skutkový stav měl náležitou oporu ve správním spise. V tomto postupu žalované strany, a to v případě správních orgánů obou stupňů, soud shledává podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., která by mohla mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí.

Soud proto výrokem ad I. rozsudku přistoupil dle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s. ř. s. ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť vytýkaná vada řízení v podobě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci se týkala obou rozhodnutí a v důsledku zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně bude respektováno právo žalobkyně na dvojinstanční řízení. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. shora vyslovenými právními názory soudu vázán. V dalším řízení by žalovaná strana měla případně zohlednit závěry obsažené v usnesení Policie ČR ze dne 26. 1. 2015, č. j. KRPU-5514-19/TČ-2015-041013, které tvoří nedílnou součást správního spisu a jímž bylo odloženo trestní šetření údajného přečinu, a to podvodu ze strany žalobkyně pro neoprávněné čerpání rodičovského příspěvku v celkové výši 34.200,-Kč v období od ledna 2012 do června 2012 a dále od září 2012 do listopadu 2012, s tím, že ve věci nejde o podezření z přečinu. Dále by žalovaná strana měla mít v dalším řízení na paměti, že rodičovský příspěvek by případně měl být vrácen jen z důvodu překročení časového limitu denní docházky dítěte do předškolního zařízení, jak plyne z dikce ust. § 62 odst. 1 zákona o státní soc. podpoře, a nikoliv pro nesplnění oznamovací povinnosti o změně skutečností rozhodných pro vznik nároku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve výroku rozsudku ad II. v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobkyni žádné náklady dle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová